

A KÚRIA mint felülvizsgálati bíróság

Gfv.VII.30.196/2014/7.szám

A Kúria mint felülvizsgálati bíróság a Szabó Balázs Gábor Ügyvédi Iroda ügyintéző: dr. Szabó Balázs Gábor ügyvéd által képviselt felperesnek dr. Földházi Zsolt ügyvéd által képviselt alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt a Szegedi Törvényszéken 23.P.20.574/2013. számon indult és a Szegedi Ítéltábla Pf.II.20.777/2013/5. számú jogerős ítéletével befejezett perében a jogerős ítélet ellen a felperes részéről előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 63.500 (hatvanháromezer-ötszáz) Ft felülvizsgálati eljárási költséget, valamint az államnak felhívásra 750.000 (hétszázötvenezer) Ft felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes egyéni vállalkozóként az F L Zrt-vel fennállt megbízási jogviszony keretében pénzügyi-üzletkötői tevékenységet végzett. Gépkocsi vásárlás céljából az alperessel 2009. október 29-én kölcsönszerződést kötött 7.500.000 Ft összegben. A ún. mértékadó devizanemet svájci frankban határozták meg.

A felperes módosított keresetében elsődlegesen a kölcsönszerződés egésze érvénytelenségének megállapítását kérte jogszabályba ütközés

címén. Arra hivatkozott, hogy fogyasztói kölcsönszerződést kötött az alperessel, amely nem tartalmazza a hitelintézetekről és pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (Hpt) 213. § /1/ bekezdés c) és d) pontjaiban előírt kötelező tartalmi elemeket, emellett a kamat feltüntetésének hiányában a Hpt. 210. § /2/ bekezdésében írtaknak sem felel meg.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint a felperes a kölcsönszerződés megkötésekor nem minősült fogyasztónak.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest az alperesnek 38.000 Ft perköltség, továbbá az államnak 36.000 Ft feljegyzett eljárási illeték megfizetésére. Megítélése szerint a perbeli kölcsönszerződés nem minősült fogyasztói szerződésnek, mivel a felperes azt szakmai tevékenysége keretén belül kötötte meg.

A felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét részben és akként változtatta meg, hogy a felperest az állam javára 450.000 Ft elsőfokú eljárási illeték megfizetésére kötelezte. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Kötelezte továbbá a felperest az alperesnek 150.000 Ft másodfokú perköltség, az államnak 600.000 Ft fellebbezési eljárási illeték megfizetésére. A fellebbezés indokaira tekintettel kifejtette: az elsőfokú bíróság a helyesen megállapított tényállásból, a megfelelő jogszabályok alkalmazásával helytálló következtetést vont le arra nézve, hogy a perbeli szerződés nem minősül fogyasztói szerződésnek. A perköltség tekintetében azt állapította meg, hogy a Ptk. 239/A. §-a alapján előterjesztett megállapítási kereset esetén a per tárgyának értékét főszabályként a szerződésben kikötött szolgáltatásért járó ellenszolgáltatás értéke alapján kell meghatározni. Az elsőfokú bíróság ehhez képest tévesen határozta meg a pertárgy értékét és az annak alapján lerovandó kereseti illeték összegét, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 253. § /3/ bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletének erre vonatkozó rendelkezését megváltoztatta.

A jogerős ítélet ellen előterjesztett felülvizsgálati kérelmében a felperes a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és elsődlegesen a kereseti kérelmének helytadó ítélet meghozatalát, másodlagosan az elsőfokú bíróság új eljárásra, új határozat hozatalára utasítását kérte. Álláspontja szerint a perbeli szerződés fogyasztói szerződés, tekintettel arra, hogy a gépkocsit személyes célra is használta. Arra is hivatkozott, hogy a másodfokú bíróság tévesen, az Itv. 39. § /3/ bekezdés d) pontjába ütköző módon állapította meg a pertárgy értékét, mivel azt meg nem határozhatónak kell tekinteni. A fellebbezés, a fellebbezési ellenkérelem a pertárgy érték meghatározását nem érintette, a másodfokú bíróság nem változtathatta volna meg az elsőfokú eljárási illetéket a felperes

hátrányára.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte.

A Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § /2/ bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta felül és azt az abban hivatkozott indokok alapján nem találta jogszabálysértőnek.

A Kúria először azt vizsgálta, hogy a másodfokú bíróság helyesen, jogszabálysértés nélkül állapította-e meg a pertárgy értékét és kötelezte az első- és másodfokú eljárásban pervesztes felperest az illeték viselésére.

A Kúria rögzíti, hogy a keresetlevél benyújtása idején nem volt egységes a bírói gyakorlat a tekintetben, hogy a Ptk. 239/A. §-a alapján indult perekben mit kell a pertárgy értékének tekinteni, hiszen egységes jogértelmezés esetén az 5/2013. PJE határozat meghozatalára nem lett volna szükség. A felperes - amikor keresetét benyújtotta - tehát nem lehetett biztos abban, hogy a fenti jogkérdés hogyan dől el. A fellebbezési eljárás ideje alatt ugyanakkor - a bíróságokra kötelező módon a hivatkozott PJE meghozatalával - egyértelművé vált, hogy a szerződéses érték figyelembe vételével kell az illetéket meghatározni. A másodfokú bíróságot határozata meghozatala során a PJE-ben írtak kötötték. Szemben a felperes által kifejtettekkel a másodfokú bíróságnak az elsőfokú bíróság ítéletének a kereseti illetékre vonatkozó rendelkezése tekintetében nem a fellebbezés, illetve a fellebbezési ellenkérelem keretei között kellett eljárnia, döntenie, hiszen a Pp. 253. §-ának /3/ bekezdése a fentiekkel ellentétes rendelkezést tartalmaz. A felperesnek az adott tényállás mellett kellő időtartam, több hónap állt rendelkezésére, hogy a hivatkozott PJE ismeretében megfontolja, vállalja-e, ha az ügy érdemében fellebbezése eredménytelen, akkor figyelemmel a PJE-ben illetve a Pp. 253. § /3/ bekezdésében foglaltakra a pertárgy érték figyelembe vételével kerül majd mind az elsőfokú, mind a másodfokú eljárási illeték, illetve a másodfokú ügyvédi munkadíj meghatározásra.

A Kúriának azt is vizsgálnia kellett, hogy a perbeli kölcsönszerződés fogyasztói szerződésnek minősül-e.

A Hpt. adott ügyben alkalmazandó 213. §-ának /1/ bekezdése fogyasztási, illetve lakossági kölcsönszerződés esetén irányadó, amely fogalmakat a Hpt. 2. számú mellékletének 5. és 13. pontjai határozták meg. Mindkettő szerint alapfeltétel volt, hogy a kölcsönt fogyasztónak nyújtsák. A fogyasztó fogalmát a Hpt. 2. számú melléklet III.4. pontja akként definiálta, hogy fogyasztó az önálló foglalkozásán és gazdasági tevékenységén kívül eső célok érdekében eljáró természetes személy. A szerződés rendelkezései

alapján ugyan nem volt megállapítható, hogy a felperes milyen minőségében kötötte a kölcsönszerződést, ugyanakkor a szerződéskötés körülményei egyértelművé tették, hogy a felperes nem természetes személyként, hanem egyéni vállalkozóként kötötte meg azt, hiszen egyéni vállalkozói igazolványát mellékelve igényelte annak megkötését. Az alperes ezen feltétel ismeretében nyújtotta a kölcsönt és nem terhelte annak vizsgálatának kötelezettsége, sőt lehetősége sem, hogy a felperes csak egyéni vállalkozói tevékenysége kifejtéséhez, avagy magáncélra használja a gépjárművet, illetve azt milyen arányban használja egyéni vállalkozóként, illetve természetes személyként. Így tehát helyesen foglaltak állást a perben eljáró bíróságok amikor a perbeli kölcsönszerződést nem tekintették fogyasztói kölcsönszerződésnek, így a Hpt. 213. §-a nem volt alkalmazandó.

A Kúria mindezekre figyelemmel a jogerős ítéletet a Pp. 275. § /3/ bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A Kúria felülvizsgálati eljárásban pervesztes felperest a Pp. 270. § /1/ bekezdése szerint irányadó Pp. 78. § /1/ bekezdése alapján - figyelemmel a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. § /2/, /5/ és /6/ bekezdéseire, az alperes jogi képviselője által ténylegesen kifejtett ügyvédi munkára - kötelezte az alperes felülvizsgálati eljárási költsége viselésére. A felperes a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 15. §-a alapján köteles a személyes illetékeljegyzési joga folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték megfizetésére.

Budapest, 2014. október 29.

Dr. Vezekényi Ursula sk. a tanács elnöke, Dr. Osztovits András sk. előadó-bíró, Dr. Csőke Andrea sk. bíró, Dr. Simonné dr. Gombos Katalin sk. bíró, Dr. Farkas Attila sk. bíró